

Слова Жыцця на студзень 2013

«Пайдзіце, навучыцеся, што значыць: „міласэрнасці хачу, а не ахвяры”» (Мц 9, 13)

З 18 па 25 студзеня ў многіх частках свету адбываецца Тызень малітваў аб еднасці хрысціянаў, у некаторых гэты тызень праходзіць на Спасланне Святога Духа. Словы з кнігі Міхей: «Чаго Бог патрабуе ад цябе?» (Міх 6, 6-8) будуць дэвізам наступнага тыдня малітвы аб хрысціянскім адзінстве. К'яра Любіч звычайна пісала каментары да абраных вершаў Бібліі. Дзеля захавання гэтага яе ўкладу прапануем як Слова Жыцця наступны тэкст каментара да Евангелля ад Мацвея 9.13, напісаны ёю ў ліпені 1996 года, які можа дапамагчы ў разуменні абранага дэвізу.

«Пайдзіце, навучыцеся, што значыць: „міласэрнасці хачу, а не ахвяры”» (Мц 9, 13)

«... міласэрнасці хачу, а не ахвяры».

Памятаеце, калі Езус сказаў гэтыя словы?

Ён сядзеў за сталом, і некалькі мытнікаў і грэшнікаў сядзелі разам з Ім. Убачыўшы гэта, фарысеі, якія прысутнічалі там, пыталіся ў вучняў Ягоных: «Чаму ваш Настаўнік есць з мытнікамі і грэшнікамі?» А Ён, пачуўшы гэтыя словы, адказаў:

«Пайдзіце, навучыцеся, што значыць: „міласэрнасці хачу, а не ахвяры”»

Езус цытуе тут выказванне прарока Асіі і тым прызнае, што Яму падабаецца сэнс гэтых словаў. Падабаецца таму, што ў іх адлюстроўваецца той прынцып, якога Ён сам прытрымліваўся: што любоў большая за ўсе іншыя заповедзі, правілы і загады.

Вось гэта і ёсць хрысціянства! Езус прыйшоў абвясціць, што Бог патрабуе ад цябе ў адносінах да іншых людзей — мужчын і жанчын — перш за ўсё любові, а таксама напамінае, што воля Божая ўжо была выказана раней у Пісанні, аб чым сведчаць словы прарока.

Любоў ёсць для кожнага хрысціяніна праграмаю жыцця, падмуркам паводзін, крытэрыем ягоных дзеянняў.

Любоў заўсёды павінна быць першай, апырэджваць іншыя прынцыпы паводзін. Больш за тое, любоў да бліжняга павінна быць для хрысціяніна трывалай асновай, дзякуючы якой можа быць уведзена ў жыццё кожная іншая норма.

«... міласэрнасці хачу, а не ахвяры».

Езус пражне любові, а міласэрнасць з'яўляецца яе выразам.

Ён хоча, каб хрысціянін жыў так перадусім таму, што Бог ёсць любоўю.

Па словах Езуса, Бог ёсць самым міласэрным, ёсць Айцом, які любіць усіх, які робіць, каб сонца свяціла і дождж падаў на добрых і на злых.

Езус любіць усіх, і таму не баіцца быць з грэшнікамі, праз гэта паказваючы нам, кім ёсць Бог.

Бо калі Бог так любіць, калі Езус так любіць, то і мы павінны любіць гэтаксама.
«... міласэрнасці хачу, а не ахвяры».
«... а не ахвяры».

Калі ты не любіш брата, Езусу не падабаецца твая пабожнасць. Ён не прымае тваёй малітвы, удзелу ў Эўхарыстыі, ахвяр, якія, магчыма, складаеш, калі ўсё гэта не выплывае з твайго сэрца, напоўненага любоўю і жыццём у супакоі з усімі.

Памятаеш Ягоныя моцныя словы ў Нагорнай пропаведзі? «Дык вось, калі ты прынясеш дар твой да ахвярніка і ўспомніш там, што брат твой мае нешта супраць цябе, пакінь там дар твой перад ахвярнікам, і ідзі найперш памірыся з братам тваім, і тады прыйдзі і прынясі дар твой» (Мц 5, 23-24).

Кажуць, што формай пабожнасці, якая найбольш падабаецца Богу, ёсць любоў да бліжняга, у ёй павінна выказвацца таксама пакланенне Богу.

Калі б ты хацеў нешта падараваць свайму бацьку, а быў бы ў спрэчцы са сваім братам (альбо брат з табою), што б сказаў бацька? «Найперш прымірыся з братам, а потым прыйдзі і дай мне тое, што хацеў даць».

Але ж справа не толькі ў гэтым. Любоў не з'яўляецца адзінай асновай хрысціянскага жыцця. Любоў — гэта самая простая дарога да паяднання з Богам. Аб гэтым кажуць святыя, сведкі Евангелля, якія папярэднічалі нам, у гэтым пераконваюцца і сучасныя хрысціяне, якія рэалізуюць сваю веру ў жыцці. Калі дапамагам сваім братам, асабліва тым, хто патрабуе дапамогі, наша пабожнасць узрастае, наша з'яднанне з Богам становіцца мацнейшым, адчуваем сувязь з Богам, і менавіта гэта прыносіць найбольшую радасць.

«... міласэрнасці хачу, а не ахвяры».

Як жа нам жыць гэтым новым Словам Жыцця?

Не рабі адрозненняў паміж людзьмі, нікога не закрэслівай, але кожнаму ахвяруй усё, што можаш даць, наследуючы ў гэтым Айца. Завяршы вялікія і маленькія сваркі, якія не падабаюцца Небу і нават атручваюць тваё жыццё, не дазваляй, каб, як гаворыцца ў Бібліі, сонца садзілася ў тваім гневе супраць хоць якойсьці асобы (пар. Эф 4, 26).

Калі будзеш так паступаць, усё, што зробіш, будзе заўгодна Богу і застанеца навечна. Ці працуеш, ці спіш, адпачываеш альбо вучышся, займаешся дзецьмі альбо гуляеш з жонкай ці мужам, молішся, святкуеш, адпраўляеш рэлігійныя практыкі, якіх патрабуе тваё хрысціянскае пакліканне, — усё гэта, сапраўды ўсё, будзе справай Валадарства Нябеснага.

Неба — гэта дом, які будуюцца тут, на зямлі, а жыць у ім — будзем там. І будуюцца ён з любові.

К'яра Любіч
Апублікавана: «Nowe Miasto» 1996/3